

[Justitsministeren]

disse mikrofoner. De undersøgelser, vi har lavet, viser imidlertid, at majoren var død, længe inden det foregik. Majoren døde i juli 1986, og det her foregik nogle måneder senere.

Så inden vi gør mere ud af den Ekstra Blads-historie, synes jeg, at Ekstra Bladet skulle komme frem med sine meddelere; så snart de kommer frem med noget mere, går vores system i gang med det samme. Men vi kan jo ikke undersøge alt, hvad der siges i pressen under henvisning til, at »det forlyder, men vi skal dække vores kilder«.

Pelle Voigt (SF):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret, fordi det trods alt tyder på en villighed til at komme til bunds i sagen. Men jeg vil samtidig med denne tak udtrykke en undren over, at ministeren har kunnet forestille sig, at dette kunne klares ved, at Politiets Efterretningstjeneste anlagde en injuriersag.

Det, der må være interessant i denne sammenhæng først og fremmest, er, om en dansk statsborger og en mand, som var kandidat til posten som Folketingets Ombudsmand, er blevet krænkede, og om der er sket en ulovlighed eller ej. Og jeg mener ikke nødvendigvis, at det spørgsmål ville kunne afklares igennem en retssag i forhold til Politiets Efterretningstjeneste eller i forhold til andre, hvor man måtte kunne hævde, at man på grund af bevisets stilling eller sådan noget ikke kan påvise hverken det ene eller det andet.

Hvis man er den øverste myndighed i forhold til politiet og det juridiske system i Danmark, må det interessante dog være at konstatere, om der er sket en lovovertrædelse eller ej. Det forstår jeg at ministeren er stærkt interesseret i at komme til bunds i, og det vil jeg gerne sige tak for.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Donner, Ole (FP): spm. nr. S 149-152
Højland, Niels (FP): spm. nr. S 134

Haarder, Bertel (V): spm. nr. S 182 og 183
Kjærsgaard, Pia (FP): spm. nr. S 153 og 154

Spm. nr. S 149

Til *arbejdsministeren* (3/11 93) af:

Ole Donner (FP):

»Kan man ved at kalde en paragraf i en ansættelseskontrakt for en loyalitetserklæring til-sidesætte funktionærloven for så vidt angår konkurrenceforbudet på 2 år?«

Begrundelse

Spørgeren ønsker ovenstående spørgsmål belyst på baggrund af en aftale, som bl.a. består af følgende:

»Ved fratræden er medarbejderen pligtig til at aflevere alt materiale, som han har arbejdet med under sin ansættelse.

I et tidsrum af to år fra sin fratræden påtager medarbejderen sig en ubetinget pligt til ikke under nogen form (hverken direkte eller indirekte) at påtage sig revisionsarbejde eller lignende (herunder lade sig vælge som revisor) hos nogen af de klienter, som arbejdsgiveren har haft i de sidste to år før medarbejderens fratræden. Inden for samme tidsrum er medarbejderen endvidere afskåret fra at indgå kompagniskab, kontorfællesskab eller i det hele taget at etablere samarbejde med nogen af arbejdsgiverens (tidligere) medarbejdere, som har gjort sig skyldige i kontraktbrud. Såfremt medarbejderen overtræder disse forpligtelser, ifalder medarbejderen en erstatning til arbejdsgiveren, hvis størrelse udgør det dobbelte af det honorar, som arbejdsgiveren har oppebåret hos den pågældende klient i det sidste år før medarbejderens fratræden. Erstatningen betales kontant, så snart overtrædelsen ved fogedforbud, retssag eller på anden måde er konstateret. Betalingen af erstatningen berettiger ikke medarbejderen til fortsat at arbejde for klienten.

De pligter, medarbejderen påtager sig ifølge 1. og 2. stykke, gælder såvel over for arbejdsgiveren personligt som over for arbejdsgiverens firma, arbejdsgiverens bo og arbejdsgiverens kontorfælle. Medarbejderen kan med særskilt tilladelse fra arbejdsgiveren påtage sig revisionsarbejde for arbejdsgiverens tidligere klienter mod, at medarbejderen betaler en godtgørelse udgørende det dobbelte af det årlige